

ſtulde finde Anvendelse, en Forventning, ſom briſtede, idet den var bygget paa, at man ikke vilde bygge Muſeumsbygningen. Det var det, Ordføreren i Landſtinget gif ud fra, at denne Muſeumsbygning, ſom var bevilget af begge Thing, ikke ſkulde blive bygget, og derpaa grundede han Forventningen om, at det nominelle Underſkud ikke ſkulde komme tilſtede. Men Muſeumsbygningen blev bygget ſaaledes, at Underſkudet ikke blev mindre end beregnet. Dermed tror jeg, at denne Strid om, hvad der er ment med „væſentlig Forringelse“, er afgjort, ſaa at der ikke kan tales mere derom. Dernæſt ſkal jeg gjøre den Bemærkning til den ærede Ordfører for Mindretallet, ſom jeg betegnede ſom „afluttende“. Det ærede Medlem udtalte, at han troede, at der bag vore Udtalelſer i Betænkningen og mine Udtalelſer i Salen om, at det ikke kunde nytte at føre videre Forhandling om Indrømmelſer paa de tre Stridspunkter udover det, jeg ſom Ordfører paa Flertallets Vegne havde yttret, maaſte laa noget Andet, og at de ikke vare ſaa alvorlig mente; og derpaa byggede, forekommer det mig, det ærede Medlem ſin øvrige Diskuſſion og ſine øvrige Forhaabninger om at komme nogen Wei med Henſyn til Forhandlingerne. Jeg maa da gjentage til det ærede Medlem, at der er intet Haab om at komme ud over de beſtemte Indrømmelſer, vi have nævnt. Der er tre Indrømmelſer, man forlanger af os: Forgølle af Univerſitetſtilffudet, Forgølle af Bevillingen til det nye Skib og Forgølle af Dyrtidſtillægets Maximalgrændſe; men paa diſſe tre Punkter vil der ikke blive givet efter fra Folkeſtingets Side, og ethvert Haab deromønſter jeg at nedſlaa ſaa klart ſom muligt og itide at afſkjære. Alle Forhaabninger fra det ærede Medlems Side, der ere byggede paa vore Hjerters Bødhed, ere løſe. Jeg tror derfor, at hvis det ærede Medlem derpaa bygger ſin Politik, bør han hellere lade den falde. Er der Noget, der viſer, hvor uheldig en Wei man gaar ved at følge den Fællesudvalgs politik, ſom vi iſer iaar ere komne ind paa, ſaa er det det ærede Medlems Foredrag; thi det ærede Medlem mente ſelv, at den Maade, hvorpaa han nu førte Forhandlingen, og hele Forhandlingen nu ikke havde nogen virkelig Betydning, idet det kun var en Skinforhandling; men ſkulde det være til Gaan for Sagernes Førelſe, for Ugtelſen for nogen af Lovgivningsfaktorerne, at hele Forhandlingen lige indtil Fællesudvalget kun bliver en Skinforhandling? Jeg tror, at naar den ærede Ordfører for Mindretallet vil tage Konſequenten af ſin egen Politik under nye Overvejelſe, ſaa vil han ſelv indrømme, at den begynder at viſe ſin ſørgelige og maaſte ogſaa ſin komiſke Side. Nei, derſom man kunønſter et Fællesudvalg for at ſaa en af diſſe 3 Indrømmelſer, ſaa vil jeg indſtændig tilraade, at der ikke nedſættes et ſaadant Udvalg; thi det vil være ganſke ſpildt. Jeg er fuldstændig enig

med den ærede Konſeilspræſident, naar han erklærede det for ſin Opfattelse, at der ikke laa Noget bagved fra vor Side, og at han altſaa ikke var enig med den ærede Ordfører for Mindretallet. Med den ærede Konſeilspræſident er det derfor en Mulighed at forhandle; — enig kan man vel ikke blive med ham, men man kan jo diſkutere. — Jeg ſkal dernæſt gaa over til den høitærede Konſeilspræſidents Foredrag. Hans Udtalelſer i Forbads og hans Udtalelſer igaar vare væſentlig forſkjellige. De vare prægede af en helt forſkjellig Aand. I Forbads ſøgte den ærede Konſeilspræſident, ſaa godt han kunde, at forsvare den Politik, der er ført fra Regjeringens Side i det ſidſte Aars Tid. Minifteren kom da dels ind paa Valgenes Betydning, dels paa de berømte 3 Punkter. Med Henſyn til Valgene udtalte han, at han ikke kunde forſtaa den Vægt, der herfra bliver lagt paa diſſe Valg, at man ingenlunde maatte betragte ham ſom bunden ved Oploſningerne og de Svar, han derved havde faaet; thi Valgene opfattede han paa en ganſke anden Maade end vi Andre. Den ærede Minifter udtalte førſt, at der ikke var givet noget egentligt imperativt Mandat ved diſſe Valg, og at det navnlig ikke ved Valgene kunde være paalagt Medlemmerne for alle mulige Tilfælde, ſelv om hele Verden kom paa Fattiggården — det var vel noget Saadant, han tænkte ſig — at negte Dyrtidſtillæget, og at det heller ikke kunde være paalagt dem for alle mulige Tilfælde at negte Pandferſkibet o. ſ. v. Jeg synes, at hele denne Argumentation, bygget paa alle mulige Tilfælde, er det meget bedre ikke at komme ind paa. Det er af den Slags Argumenter, der blænde ved en tilſyneladende Logik, ſom dog kun imponerer den, der ſelv ikke har nogen, og de minde ſaa stærkt om Diskuſſionsforeningerne og den Maade, hvorpaa man fører en Forhandling for Skranken i Underretten, at jeg synes, de blive ganſke overflødige. Naar man ikke kan overbevise Andre, og ikke engang ſig ſelv ved at ſige noget Saadant, ſaa ſkal man opgive det. Vilde vi klare vore Anſkuelſer, ſaa ere vi nødte til at ſtille os paa det ſamme Grundlag, ſom hele den øvrige Verden ſtaar paa, og ſom man, ſelv med god Villie, ikke vil kunne forandre. Dette Grundlag er med Henſyn til Valgene, at naar en Regjering har opløſt ikke blot en, men to Gange, ſaa har den appelleret to Gange til Valgerne, og naar en Regjering ikke tager nogetſomhelſt Henſyn til de Svar, den har faaet, ſaa har denne Regjering ignoreret Valgernes Dom. Man kan ſige, hvad man vil, man kan være ſaa ſin og ſtærpsindig, man har Lyſt til i alle mulige Smaating — det vil dog intet Menneſke i Verden bestride for Alvor, at den Regjering, der ikke tager Henſyn til det Svar, den faar ved Oploſning, tager intet Henſyn til Valgerne. Dette havde ogſaa den ærede Minifter en Følelſe af igaar, idet han da ſagde, at